

Szijj Márton

Nesto

I.

Nesto Fontanelli messziről jött
Itália szülőtte
itt egyszerűen póknak hívták

minél kisebb annál jobb súgta volt
ministránsának egyszer
és hogy nemcsak halálig de
a feltámadásig magához láncolja
az ő gyermekeit és hogy Isten mellett ülnek
annak jobbján majd mindahányan
mézízű kislányok paradicsomában

nemsoká minden hajadon tudta
sorra kerül nincs menekvés
a kis falu útjainak hálójában
akár muslincák a házak
és keresztespók a templom
nincs angyal kinek szárnya metszhetné
ami alá bújhatnának
Fontanelli kövér potrohával rájuk nehézkedik
és gondosan szótt takaróján
beszélhetetlen dolgokat –

II.

az anyák csak halott szemüket látják
hogy onnantól mást se rajtuk többé
az apák félrenéznek
néhányan irigyek is talán

mindnyájunkban ott a bűn az cselekszi magát
idézi Nesto hétvégenként a tarsusit

és a gonosz nem úgy gonosz tanítja még
hogy eldöntené egy szép vasárnap délután
hanem így van adva neki természetből

nem gondolkodik ezen mi se tegyük tehát
 csak bízunk elhozza a mi Istenünk
 ami csak kell elhozza majd nekünk
 ámen

III.

nyugodj meg én vagyok az Ő nyelve most
 tőlem hallod füledbe súgom
 mit szeretnék mit akar az Isten
 a mi Istenünk a mi titkunk marad
 ígérd meg silentium
 mert meghallja ha fecsegsz
 és megbüntet lesújt rád

de ne félj amíg itt vagyok védelek
 tapodtat innen nem megyek
 angyaloktól megkaptam arany szavait
 súgom most ne félj légy mozdulatlan
 mert csak a bűnös félti magát
 aki igaz annak semmije nincs
 vesd hát le hamis bőröd te is

és előttem ne csald meg többé
 add át magad hát
 Istennek majd én tolmácsolom
 mennyei szavait
 te csak hallgass hallgass hallgass
 ide énrám

IV.

Fontanelli szerencséje mégis hamar betelt
 ahogy falujából kifogytak szüzek hajadonok
 maradtak csak néma ajkak üressé vált tekintetek
 a fájdalom tisztít súgta volt a pók nekik
 így ha az örület tisztaság lelkük most már hófehér

apák anyák nem tehettek mást
 a *semmi*t tovább nem tűrhették
 és hogy attól rettegni ki imádkozni tanít
 miféle alattomos tervszerűség
 miféle isten gondolták
 lzsákokat gyűjt kiket le is vágat aztán

Fontanelli nyeglén vállat ránt
mikor rátör a csőcselék
fáklyákkal ahogy kell amint írva van
vagyok aki vagyok mondhatná
de nem mondja eszébe sem jut
csak a ragacsos tükörsima mosoly
az világít arcán
nincs olyan isteni fény
amit árnyék felfalni ne tudna talán

és vetkőztetik vonszolják a város porlepte útjain
keresztül a saját hálójába hullott pókot
nincs angyal kinek szárnya metszhetné
oldalról ráhúznak leköpi
mit gondolhat most Fontanelli

de nem gondol
nem gondolkodik magán
a földet nézi amin húzzák
mézédes szavakat talán
magában sugdos
beszélhetetlen dolgokat

Kiss Ottó

Lebontják a házunk

Lebontják a házunk,
látod, apa,
már csak a falak állnak.

Az volt a szobám, nézd,
és mi vagyunk
azok az árnyak.

Ott volt az ágyam,
ott tanultam járni,
ott nevelkedtem.

Apa, állj most
ide mellém,
és fogd meg a kezem.